Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 19. Warszawa, dnia 5 lipca 1930 r. Rok XII.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 40 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 151-67, tel. Administracji Min. Sk. 84-26.
Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał III-ci r. b., która wynosi z przesyłką pocztową zł 6.00.

Wyszedł z druku i jest do nabycia w Administracji „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu" zeszyt XII „Zbioru Orzeczeń Taryfowych". Cena 1 egz. wynosi zł 1.00, z przesyłką pocztową zł 1.15, poleconą zł 1.65.

Przepisy ogólne.

352.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 czerwca 1930 r.

L. D. VI. 990/3/30.

w sprawie sprawdzania stanu zabezpieczeń złożonych na rzecz Skarbu Państwa.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydział Skarbowy w Katowicach.

Najwyższa Izba Kontroli zawiadomiła Ministerstwo Skarbu, że wyniki kontroli dokonywanej przez Okręgowe Izby Kontroli wykazują, iż władze skarbowe niedostatecznie czuwają nad stanem zabezpieczeń przyjętych czy to z tytułu kredytowania akcyzowo - monopolowych należności Skarbu Państwa, czy też ze wszelkich innych względów i częstokroć w ciągu kilku lat nie poddają rewizji tych zabezpieczeń.

Taki stan rzeczy grozi Skarbowi Państwa stratami w tych wypadkach, gdy wartość przyjętego zabezpieczenia, niepoddawanego przez dłuższy okres czasu rewizji, ulegnie znaczniejszemu zmniejszeniu (zabezpieczenie hipoteczne, wekslowe, papiery wartościowe) lub całkowitemu wygaśnięciu (upadłość względnie niewypłacalność przy gwarancji bankowej i zabezpieczeniu wekslowem, upływ prekluzyjnego terminu zamiany względnie realizacji przy papierach wartościowych).

Ażeby temu zapobiec, zarządza się co następuje:

Władze skarbowe przyjmujące zabezpieczenia z tytułu wszelkich należności akcyzowo-monopolowych, obowiązane są poddawać rewizji stan przyjętych zabezpieczeń, okres ważności których nie jest ściśle określony, perjodycznej rewizji przynajmniej raz na rok.

Powyższa perjodyczna rewizja stanu zabezpieczeń należności Skarbu Państwa w niczem nie umniejsza spoczywającego na władzach skarbowych obowiązku stałego czuwania nad odpowiedniem przystosowaniem wysokości kredytów, względnie zabezpieczeń, do istotnych potrzeb zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa, w szczególności zaś w miarę wprowadzonych zmian w wartości kaucyjnej papierów wartościowych przy zabezpieczeniu w postaci takich papierów oraz w miarę ogólnych zmian warunków gospodarczych i pieniężnych w kraju przy zabezpieczeniach hipotecznych i wekslowych.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *Ignacy Matuszewski*

353.

OBWIESZCZENIE

Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. ros. osób prawnych.

W związku z przekazaniem na rzecz Skarbu Państwa mienia b. ros. „Wileńskiego Oddziału Tow. Opieki nad Ociemniałymi" („Monitor Polski" Nr. 73 z dnia 28 marca 1930 r., poz. 113), Pan Minister Skarbu decyzją z dnia 2 czerwca 1930 roku, odwołał Likwidatora powyższego mienia, p. Stefana Czopowskiego, Radcę Skarbowego w Izbie Skarbowej Okręgowej w Warszawie.

Przewodniczący Komitetu Likwidacyjnego:

(—) *W. Jakubowski.*

(Monitor Polski z dnia 21 czerwca 1930 r. Nr. 141, poz. 214).

Organizacja władz.

354.

KOMUNIKAT MINISTESTWA SKARBU

Z dniem 1 lipca 1930 r. zostanie zwinięta w Kamieniu Koszyrskim Województwa Poleskiego Ekspozytura Urzędu Skarbowego Podatków i Opłat Skarbowych na powiaty brzeski i kamień-koszyrski w Brześciu n/B.

355.

KOMUNIKAT MINISTESTWA SKARBU

Z dniem 31 lipca 1930 r. zostanie zwinięty w Warszawie Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych, a na jago miejsce zostaną z dniem 1 sierpnia 1930 r. utworzone: I Grodzki Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych dla obszaru Starostwa Grodzkiego Warszawa - Południe oraz II Grodzki Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych dla obszaru Starostw Grodzkich Warszawa-Północ oraz Warszawa - Praga.

Podatki bezpośrednie.

356.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 czerwca 1930 r.

L. D. V. 3951/2/30

w sprawie ulg w podatku dochodowym dla nowowznoszonych budynków mieszalnych.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw, wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W związku z wyrokiem Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 8.VI. 1929 r. L. Rej. 5075/28, którym została rozstrzygnięta kwestja stosowania ulg w podatku dochodowym z tytułu nowowznoszonych budynków mieszkalnych odnośnie osób, osiągających dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — zarzadza się co następuje:

Osobom, pobierającym dochód z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę przysługuje prawo korzystania z ulgi w podatku dochodowym, określonej w p. 3 art. 33 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372). W szczególności osobom takim, o ile wybudują domy mieszkalne do dnia 31.XII. 1935 r. mogą być potrącane, pod warunkami, określonemi w §§ 32 i 33 rozporządzenia wykonawczego z dnia 31.XI. 1927 r. w sprawie wykonania powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 913), od dochodów z uposażeń służbowych — koszty budowy domów mieszkalnych, z wyłączeniem jednak pożyczek udzielonych na mocy powyższego rozporządzenia Prezydenta najdalej w ciągu lat 5, poczynając od roku następnego po ukończeniu budowy.

Władzami powołanemi do wydawania decyzji co do prawa do omawianej ulgi oraz co do wysokości kwot kosztów budowy, podległych potrąceniu od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — są urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych, w których okręgu podatnik w dniu 15 grudnia roku poprzedzającego rok, za który się ulga należy — miał miejsce zamieszkania, albo w braku tegoż, miejsce pobytu.

W wypadkach, gdy osoby, ubiegające się o ulgę, osiągają równocześnie dochody, podlegające opodatkowaniu w myśl przepisów Działu I i II ustawy o państwowym podatku dochodowym, wówczas władzą, powołaną do przyznania ulgi jest urząd skarbowy, kompetentny do wymiaru podatku dochodowego od dochodów, podlegających opodatkowaniu wedle przepisów Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Wysokość ulgi w podatku dochodowym z tytułu wybudowania domu mieszkalnego ustalają właściwe władze skarbowe w roku, następnym po upływie rocznego okresu, za który ulga się należy w ten sposób, że podatek obliczają od całorocznej podstawy wymiarowej (dochodu z całorocznego wynagrodzenia służbowego), zmniejszonej o koszty budowy, przyczem różnica między sumą podatku, potrąconego w ciągu roku przez służbodawcę, a podatkiem w powyższy sposób obliczonym przez władzę skarbową, stanowi nadpłatę do zwrotu płatnikowi.

Gdy nadające się do potrącenia koszty budowy domu równają się sumie wynagrodzeń służbowych, wypłaconych pracownikowi w ciągu roku, wówczas przypada do zwrotu cała suma podatku, potrąconego przez służbodawcę w ciągu roku. Gdy natomiast koszty budowy nie przekraczają sumy wynagrodzeń służbowych, wypłaconych w ciągu roku, wówczas koszty te należy potrącić od sumy wynagrodzeń służbowych, wypłaconych w odpowiedniej części roku, licząc od jego początku, a dotyczącą kwoty nadpłaconego podatku zbonifikować, od pozostałej zaś części wypłaconych wynagrodzeń obliczyć podatek na zasadach ogólnych działu II ustawy.

W wypadkach, gdy pracownik ubiegający się o ulgę pobierał wynagrodzenia służbowe u kilku służbodawców — należy, celem ustalenia wysokości ulgi, odliczyć koszty budowy od łącznej sumy wynagrodzeń wypłaconych w ciągu roku, w sposób wymieniony w ustępie poprzednim.

Jeżeli płatnik, ubiegający się o ulgę, osiąga obok dochodu z wynagrodzeń służbowych także dochody z innych źródeł, podlegające opodatkowaniu według działu I ustawy, wówczas omawianą ulgę należy przyznać przedewszystkiem drogą odpowiedniego zredukowania dochodu z tych innych źródeł.

Przykłady:

I. Płatnik, otrzymujący wynagrodzenie służbowe w wysokości 1.000 zł. miesięcznie (12.000 zł. rocznie), wybudował w r. 1928 dom mieszkalny, przyczem koszty budowy, nadające się do potrącenia od dochodu podatkowego, wyniosły 16.000 zł.

W myśl przytoczonych wyżej zasad ulga należy się, poczynając od roku 1929 i w związku z tem władza skarbowa zwróci płatnikowi w roku 1930 pobrany podatek w roku 1929, potrącając od wynagrodzeń otrzymanych w roku 1929 koszty budowy w wysokości 12.000 zł., zaś w roku 1931 zwróci podatek, pobrany w czterech pierwszych miesiącach 1930 r.

II. Płatnik otrzymał w roku 1929 wynagrodzenie służbowe u dwóch służbodawców:

u służbodawcy A) — 500 zł. miesięcznie (6.000 zł. rocznie),

u służbodawcy B) — 500 zł. miesięcznie (6.000 zł. rocznie).

Koszty budowy domu mieszkalnego ukończonego w roku 1928 wyniosły 10.000 zł.

W roku 1930 władza skarbowa zwróci płatnikowi cały podatek pobrany w r. 1929 przez

służbodawcę A), a nadto podatek pobrany u służbodawcy B) w ciągu pierwszych ośmiu miesięcy 1929 r.

III. Płatnik, który zbudował dom w r. 1928 kosztem 20.000 zł. (ulga należy się od r. 1929), osiągnął dochód, podlegający opodatkowaniu według działu I w roku 1929 w wysokości 16.000 zł., a nadto w r. 1929 pobrał uposażenie służbowe w kwocie 12.000 zł. (miesięcznie po 1.000 zł.).

Przy obliczeniu podatku według działu I na rok 1929 — władza skarbowa potrąci od dochodu podatkowego koszty budowy domu w wysokości 16.000 zł. i w związku z tem zwolni płatnika od podatku na ten rok — pozostałą zaś kwotę kosztów budowy (4.000 zł.) potrąci od dochodu z wynagrodzeń służbowych wypłaconych w roku 1929 (jak przykład I) i zbonifikuje podatek za cztery pierwsze miesiące 1929 r.

Płatnicy, ubiegający się o przyznanie omawianej ulgi, winni są najpóźniej w terminie do dnia 1 lutego roku następującego po roku, za który ulga się należy — przedłożyć właściwej władzy skarbowej podanie, do którego obok dowodów, wymaganych w §-ie 33 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, należy dołączyć zaświadczenie służbodawcy, stwierdzające wysokość wypłaconych w ciągu roku, za który ulga się należy, wynagrodzeń służbowych z wyszczególnieniem kwot wynagrodzeń wypłaconych i opodatkowanych w poszczególnych okresach wypłaty.

Władze skarbowe uskuteczniają obliczenie wysokości ulgi, w terminie dwóch tygodni po wniesieniu podania, natomiast zwrot nadpłaconego podatku dokonują w trybie, przewidzianym dla zwrotu nadpłat w gotówce.

Zaznacza się, że ulga z punktu 3 § 33 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast jest ulgą czysto osobistą, zatem osoba, która dom zbudowała nie traci prawa do tej ulgi nawet w razie odstąpienia własności domu na rzecz osoby drugiej. W związku z tem członkowie kooperatyw budowy mieszkań nie mogą korzystać z omawianej ulgi nawet po przewłaszczeniu mieszkań na ich rzecz, gdyż nie oni zbudowali dany budynek mieszkalny, lecz kooperatywa i ta, jako taka, z ulg korzystać może.

W końcu zaznacza się, że władze skarbowe winny prowadzić ścisłą ewidencję przyznanych ulg w specjalnie dla tego celu założonych zapiskach.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *Ignacy Matuszewski*

357.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 czerwca 1930 r.

L. D. V. 9996/1/30

w sprawie przesunięcia terminów płatności podatku przemysłowego od obrotu.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 2 maja r. b. L. D. V. 8507/1/30, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że udzielenie przez władze skarbowe płatnikom w indywidualnych wypadkach, na skutek złożonych podań, dalej idących ulg, niż to przewiduje wspomniany okólnik, w spłacie różnicy pomiędzy kwotą wymierzonego podatku przemysłowego od obrotu za r. 1929, a ustawowemi zaliczkami, przypisanemi za tenże rok, — nie pozbawia tych płatników prawa uiszczenia zaliczek na poczet tego podatku za I i II kwartał 1930 r. bez ustawowych kar za zwłokę w terminach, określonych w powołanym wyżej okólniku, t. j. zaliczki za I kwartał r. b. do dnia 15 lipca r. b. włącznie, za II-gi zaś kwartał — do dnia 15 sierpnia r. b. włącznie.

Zastępca Dyrektora Departamentu:

(—) *P. Michalski.*

358.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 czerwca 1930 r.

L. D. V. 3699/1/30

w sprawie obliczania kar za zwłokę.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W celu uproszczenia manipulacji w obliczaniu kar względnie odsetek za zwłokę, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli Państwa zarządza, co następuje:

Przy pobieraniu przez kasy skarbowe ratalnych wpłat na poczet zaległości w podatkach bezpośrednich oraz opłatach stemplowych i daninach pokrewnych, przyjęta przez kasę skarbową kwota winna być zarachowana w myśl § 33 Instrukcji dla kas skarbowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 45 z 1921 r., poz. 565) przedewszystkiem na pokrycie narosłych kar względnie odsetek za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych, przypadających od wpłacanej raty, następnie zaś na pokrycie zaległości podatkowej.

Zastępca Dyrektora Departamentu:

(—) *P. Michalski.*

Opłaty stemplowe.

359.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 czerwca 1930 r.

L. D. V. 11562/1/30

w sprawie uzupełnienia instrukcji do ustawy o opłatach stemplowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydziału Skarbowego), Urzędów Opłat Stemplowych oraz tych Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych, którym poruczono wymiar opłat stemplowych.

Do § 66 i. s.

I. W nagłówku poprzedzającym § 66 i. s. ulegają skreśleniu wyrazy „powiatowemu (pokoju)".

II. § 66 otrzymuje brzmienie następujące:

§§ 60 oraz 62 — 65 stosuje się również do wniosków o wznowienie postępowania (art. 49 u. o. s.), do skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego oraz do wniosków o przekazanie sprawy sądowi (art. 618 — 626 Kodeksu Postępowania Karnego z dnia 19 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313).

Jeżeli osoba, skazana przez Urząd Skarbowy na karę pieniężną (art. 39, ustępy pierwszy i drugi u. o. s.; art. 43 u. o. s.), zażąda — na zasadzie art. 618 powołanego Kodeksu — skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego w terminie zawitym siedmiodniowym, licząc od daty doręczenia nakazu płatniczego w przedmiocie kary (§ 44 i. s.), to Urząd Skarbowy — o ile nie cofnie swego orzeczenia (art. 47 ustęp trzeci u. o. s. oraz § 95 r. w. s.), przesyła podanie obwinionego wraz z wszystkiemi aktami (w szczególności z dowodem doręczenia nakazu płatniczego) temu sądowi okręgowemu, w którego okręgu ma siedzibę urząd skarbowy. Urzędowi temu służy w sprawach tego rodzaju — w myśl art. 621 powołanego kodeksu — prawo popierania oskarżenia zamiast lub obok prokuratora.

Jeżeli wniosek o przekazanie sprawy sądowi zostanie wniesiony po upływie wymienionego wyżej terminu siedmiodniowego, należy odmówić przyjęcia owego wniosku i zawiadomić o odmowie osobę, której karę wymierzono, względnie tego, kto złożył wniosek w imieniu osoby niepełnoletniej lub bezwłasnowolnej. W zawiadomieniu o odmowie należy nadmienić, że w ciągu trzech dni od doręczenia tegoż zawiadomienia, może być złożone żądanie skierowania sprawy do Sądu Okręgowego, celem rozpatrzenia zasadności odmowy oraz zaznaczyć, że żądanie to może być złożone wprost do sądu.

W razie przekazania sprawy sądowi uważa się karę za umorzoną (gdyż sąd rozpatruje sprawę nanowo i w razie ponownego wymierzenia kary zarządza ściągnięcie kary). Urząd Skarbowy ma zatem jednocześnie z przekazaniem sprawy sądowi uwidocznić odpisanie kary w kol. 14 i 16 księgi bierczej.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

360.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

285. *(art. 58).* Stawka ulgowa w wysokości 0,5% nie ma zastosowania, jeżeli osoba, która niewydzieloną (idealną) część nieruchomości nabyła drogą dziedziczenia, zapisu lub darowizny, sprzedaje ją osobie, która na tej samej nieruchomości ma użytkowanie na mocy rozporządzenia ostatniej woli lub na mocy przepisów kodeksu cywilnego o prawie spadkowem. W tym bowiem wypadku kupujący nie ma „udziału" w nieruchomości, lecz ma prawo rzeczowe na niej jako na rzeczy cudzej (jus in re aliena). (L. D. V. 4054/6/29).

286. *(art. 111).* Wykładnię Nr. 183, ogłoszoną w N-rze 29 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1928 r. w brzmieniu ustalonem wykładnią 219, ogłoszoną w N-rze 23 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1929 r. uzupełnia się tekstem następującym:

IV. Pełnomocnictwo, wystawione przez osobę, wymienioną w dziale I niniejszej wykładni a uprawniające pełnomocnika do przedsiębrania kroków wobec właściwych władz o zastosowanie ustawy, powołanej wyżej w dziale I, podlega opłacie w wysokości 3 zł., przewidzianej w art. 111 u. o. s. (L. D. V. 5254/6/30).

287. *(art. 142 i 152).* Podanie, od którego opłaty stemplowej nie uiszczono, ma być mimo to załatwione, jeżeli urząd, do którego zostało wniesione, jest zdania, iż załatwienie jest konieczne w interesie publicznym, t. j. jeżeli urząd upatruje w załatwieniu podania korzyść powszechną.

Jeżeli w przypadku powyższym załatwienie podania ma jednocześnie znaczenie dla petenta ze względu na jego interes indywidualny, ujawniony w sprawie konkretnej, jeszcze nierozstrzygniętej, to należy jednocześnie z załatwieniem zażądać dodatkowego uiszczenia opłaty stemplowej (art. 152, punkt „a" oraz ustęp drugi u. o. s. i § 170 r. w. s.).

Jeżeli natomiast w przypadku, określonym w ustępie pierwszym niniejszej wykładni podanie nie ujawnia sprawy konkretnej, z którą wiąże się indywidualny interes petenta, a jeszcze nierozstrzygniętej, to podanie jest wogóle wolne od opłaty, a mianowicie na mocy art. 142 p. 1 u. o. s.: nie należy więc żądać opłaty ani przed załatwieniem podania ani po załatwieniu. (L. D. V. 8278/6/28).

Przepisy celne.

361.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 marca 1930 r.

o postępowaniu celnem.

(Patrz Dziennik Ustaw R. P. z dnia 6 maja 1930 r. Nr. 33, poz. 276).

362.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 kwietnia 1930 r.

w sprawie statystyki celnej.

(Patrz Dziennik Ustaw R. P. z dnia 27 maja 1930 r. Nr. 40, poz. 350).

363.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 30 kwietnia 1930 r.

w sprawie kredytowania należności celnych od towarów sprowadzanych drogą morską przez Gdynię.

Na podstawie art. 7 punkt c) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie towarów z zagranicy drogą morską przez Gdynię mogą być przyznawane importerom kredyty na należności celne.

§ 2. Z kredytu celnego mogą korzystać: zakłady wytwórcze, zakłady użyteczności publicznej, instytucje samorządowe, zrzeszenia producentów rolnych, hurtowe domy składowe oraz firmy handlowe, przemysłowe i ekspedycyjne, o ile przedstawiają rękojmię wypłacalności oraz prowadzą zgodnie z obowiązującemi przepisami księgi handlowe.

§ 3. Zakredytowaniu może podlegać cło od wszelkich towarów, z wyjątkiem towarów wyszczególnionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 15, poz. 113).

§ 4. Kredytu celnego udziela się tylko pod warunkiem złożenia wystarczającego zabezpieczenia.

Jako zabezpieczenie przyjmowane będą państwowe papiery procentowe, bankowe listy gwarancyjne i zabezpieczenia hipoteczne.

§ 5. Zakredytowane należności celne winny być uiszczone w terminie dwumiesięcznym od dnia wymiaru odnośnych należności celnych.

Termin ten Ministerstwo Skarbu może przedłużyć do 4-ch miesięcy.

§ 6. Udzielony kredyt celny podlega oprocentowaniu.

Wysokość stopy procentowej będzie regulowana oddzielnemi zarządzeniami Ministra Skarbu.

§ 7. Niewpłacenie w przepisanym terminie zakredytowanych sum pociąga za sobą ściągnięcie należności w drodze przymusowej.

§ 8. Przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1925 r. w sprawie postępowania przy udzielaniu kredytów celnych (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 277) z wyjątkiem §§ 21 i 26 mają analogiczne zastosowanie przy kredytowaniu należności celnych na zasadzie niniejszego rozporządzenia.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński*

(Dz. U. R. P. z dnia 27 czerwca 1930 r. Nr. 46, poz. 388).

364.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 czerwca 1930 r.

L. D. IV. 1008/3/30

w sprawie zwalniania od cła próżnych beczek z pod twarogu.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł i urzędów celnych.

Na podstawie art. 11 p. 7 rozp. o tar. celnej mogą być zwalniane od cła zwrócone z zagranicy używane i znakami zaopatrzone opakowania (beczki, skrzynie, kosze, worki i t. p.), pochodzące niewątpliwie z krajowych przesyłek wywozowych.

Opakowania te, stosowanie do p. 7 § 12 i § 13 rozp. o post. celnem (Dz. U. Nr. 33/30 r. p. 276) zwalniają urzędy celne I kl. na zasadzie specjalnych zaświadczeń wywozu, o ile opakowania nadchodzą w ciągu 6 miesięcy od dnia wywozu ich zagranicę.

Celem popierania eksportu twarogu i wobec technicznych trudności przy zwrocie w terminie 6 miesięcznym próżnych beczek z pod tego produktu wywiezionego zagranicę, upoważnia się urzędy celne do zwalniania od cła na zasadzie przedstawianych zaświadczeń wywozu opakowania nadchodzących z zagranicy próżnych beczek z pod twarogu bez względu na ich cechy i numery, pod koniecznym jednak warunkiem, aby były one używane, a co do rodzaju i gatunku materjału oraz przeznaczenia beczek takie same jak wywiezione.

W razie braku zaświadczeń wywozu zwolnienie od cła nie może mieć miejsca, chociażby inne okoliczności wskazywały na to, że beczki były wywiezione z kraju.

Kierownik Departamentu:
(—) *B. Dębicki.*

365

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 czerwca 1930

L. D. IV. 1126/3/30

w sprawie wywozu pierza, puchu, szczeciny, włosia i sierści.

Do
Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie i Gdańsku.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 41/1930 poz. 354 i 356 ogłoszone są rozporządzenia o ustanowieniu cła wywozowego od pierza, puchu, szczeciny, włosia i sierści.

W związku z powyższem poleca się wyjaśnić podległym urzędom celnym co następuje:

I. Od 20 czerwca 1930 r. cłu wywozowemu podlega:

1) pierze wszelkie (Cło zł. 1000 od 100 kg. brutto),

2) puch z ptaków wszelki (Zło zł. 3000 od od 1000 kg. brutto).

3) szczecina i odpadki szczeciny wszelkie (Cło zł. 700 od 100 kg. brutto),

4) włosie i odpadki , włosie wszelkie (Cło zł. 600 od 100 kg. brutto),

5) sierść wszelka (Cło zł. 150 od 100 kg. brutto).

II. Stosownie do uwag do poz. poz. 260, 261, 262, 263 i 264 tar. cel. wywozowej, każdy z wymienionych powyżej towarów może być odprawiony w wywozie bez cła, o ile transport zaopatrzony zostanie bądź w należycie wystawione zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, bądź też w indywidualne pozwolenia Ministerstwa Skarbu.

III. Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu wystawiane będą wg. wzoru, podanego w załącznikach do poz. 189 i 190 „Monitora Polskiego" z dn. 6 i 7 czerwca b. r. Nr. Nr. 130 i 131, i winne być przedstawiane urzędowi celnemu przy odprawie celnej w dwóch egzemplarzach łącznie z deklaracją wywozową na piśmie. Wszystkie rubryki w zaświadczeniu powinny być wypełnione czytelnem pismem.

Zaświadczenia muszą być zaopatrzone w pieczęcie i podpisane przez upoważnione do tego osoby.

Do podpisywania zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu upoważnieni są:

1) Naczelnik Wydz. Handlu Zagranicznego — Stefan Franciszek Królikowski, 2) Zastępca Nacz. Wydz. — M. Drozdowski, 3) Referenci: M. Pogorzelski, 4) J. Światłowski, 5) Z. Łopieński.

Wzory zaświadczeń, jakoteż autografy i faksymilje osób uprawnionych do podpisywania przesłane zostaną Dyrekcjom bezpośrednio przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

IV. Ponieważ wymienione powyżej cła wywozowe nie maja charakteru fiskalnego i ustano-

wione zostały wyłącznie jako czasowy środek do przeprowadzenia częściowej standaryzacji wywożonych artykułów, orzeczenie o tem, czy towar odpowiada przepisom standaryzacyjnym, a zatem zwolniony ma być od cła wywozowego, należy do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, względnie do upoważnionych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu organów nadzorczych Izb Przemysłowo-Handlowych.

Czynność urzędu celnego przy odprawie wywozowej polegać mogą na rewizji zewnętrznej towaru i na stwierdzeniu zgodności danych zaświadczenia należycie wystawionego i wypełnionego ze stanem faktycznym.

W razie uzasadnionego podejrzenia, że wywozi się nie ten towar, który wymieniony jest w zaświadczeniu, rewizja wewnętrzna jest konieczna; niezależnie od tego wdrożone być winno postępowanie karne.

Wskazanem jest, aby urząd celny zwracał uwagę na obecność plomb instytucji kontrolnych na jednostkach opakunkowych zwalnianych od cła.

Przy ustalaniu wagi dopuszczalna jest tolerancja 10% (in plus) w porównaniu z danemi zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu. W razie wywozu ilości mniejszych od podanych w zaświadczeniu, strona traci prawo do wywiezienia bez cła za tem samem zaświadczeniem ilości pozostałych.

V. Jeden egzemplarz zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, jako dowód, służący za podstawę do zwolnienia od cła wywozowego, należy trwale dołączać do deklaracji wywozowej. Drugi egzemplarz zaświadczenia (wtórnik) po wpisaniu doń wszystkich dat, ostemplowaniu go pieczęcią urzędu celnego i podpisaniu przez kierownika tegoż urzędu należy wysyłać raz na tydzień (w poniedziałki) do Ministerstwa Przemysłu i Handlu za pośrednictwem odnośnych Izb Przemysłowo-Handlowych.

Kierownik Departamentu:
(—) *B. Dębicki.*

366.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. IV. 1141/3/30

z dnia 24 czerwca 1930 r.

w sprawie świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku ze zniżkami konwencyjnemi, przewidzianemi dla niektórych towarów w traktatach handlowych, a uwarunkowanemi dostarczeniem świadectw pochodzenia, udziela się w sprawie tych świadectw wyjaśnień następujących:

§ 1.

Towary, pochodzące i przychodzące z krajów, z któremi Polska zawarła traktat handlowy, winny być zaopatrzone, celem uzyskania zniżki konwencyjnej, w specjalne „świadectwo pochodzenia", stwierdzające pochodzenie towarów z kraju traktatowego.

Nie wymaga się świadectwa pochodzenia przy zastosowaniu zniżki konwencyjnej do wzorów i próbek towarów ,przybywających z krajów traktatowych w drobnych ilościach, jak też do towarów przywożonych z tychże krajów w przesyłkach pocztowych nie mających charakteru handlowego, o ile niehandlowy charakter przesyłek wynika z rodzaju towaru oraz ze stosunków osobistych odbiorcy.

Spis państw, z któremi Polska zawarła traktaty handlowe podaje się w załączniku pod Nr. 1.

§ 2.

Nie jest przeszkodą do zastosowania cła konwencyjnego, gdy towary, pochodzące z kraju traktatowego i zaopatrzone w należycie wystawione świadectwo pochodzenia, przy przewozie do polskiego obszaru celnego, są przechowywane w składach innego kraju, chociażby nietraktatowego, pod warunkiem jednak pozostawania podczas przechowywania w składach pod kontrolą celną oraz posiadania na to potwierdzenia urzędowego.

Cło konwencyjne stosuje się również do towarów, pochodzących i wysyłanych z krajów traktatowych, a przewożonych tranzytem do polskiego obszaru celnego przez kraje nietraktatowe, chociażby z przeładowaniem, o ile przeładowanie nastąpiło pod kontrolą celną, co winno być urzędowo stwierdzone w miejscu przeładowania.

§ 3.

Przesyłki pocztowe, pochodzące z państw traktatowych i zaopatrzone w świadectwa pochodzenia, korzystają ze zniżek konwencyjnych, jeżeli pod kontrolą celną zostaną nadane do polskiego obszaru celnego z innego kraju, o ile dane o towarze, wymienione w świadectwie pochodzenia, okażą się zgodnemi z danemi, ujawnionemi przy rewizji celnej, a opakowanie jest oryginalne kraju pochodzenia i nienaruszone podczas tran-

zytu. Na blankietach nadawczych, wystawianych w kraju tranzytowym dla tego rodzaju przesyłek, winny znajdować się pieczęcie lub nalepki urzędowe, stwierdzające charakter tranzytowy przesyłki i pozostawanie jej pod kontrolą celną.

§ 4.

Świadectwo pochodzenia winno odpowiadać poniższym warunkom:

a) musi być wystawione w kraju pochodzenia towaru, za jaki uważa się kraj, w którym towar został wytworzony, czy też przetworzony. Przetworzonym jest towar wówczas, gdy niemniej jak 50% jego wartości przypada na koszty robocizny i surowców kraju przetwarzającego;

b) świadectwa pochodzenia są sporządzane według załączonego pod Nr. 2 wzoru, o ile zaś towary pochodzą ze Stanów Zjednoczonych Ameryki — według wzoru załączonego pod Nr. 3;

c) świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane przez urzędy celne państw traktatowych według specjalnego wzoru, który będzie podany dodatkowo. Prócz urzędów celnych do wystawiania świadectw według wzorów wymienionych w pnk. b) są uprawnione Izby Handlowe i Przemysłowe, albo też inne instytucje, zanotyfikowane rządowi polskiemu przez państwa traktatowe, a przez rząd polski uznane. Do sprawdzania uprawnień Izb i innych instytucyj, ostatnio wymienionych, powołane jest polskie przedstawicielstwo zagranicą, wizujące świadectwa. Wykaz instytucji zagranicznych, upoważnionych do wystawiania świadectw pochodzenia, podaje się poniżej w załączniku Nr. 4. Wykaz ten nie jest wyczerpujący i służy urzędom celnym tylko dla celów orjentacyjnych;

d) świadectwa pochodzenia sporządza się w języku polskim i języku kraju, w których zostało świadectwo wystawione, lub w językach polskim i francuskim. Gdy nazwa towarów w świadectwie pochodzenia podana została wyjątkowo tylko w języku obcym, urząd wizujący tłumaczy tę nazwę na język polski;

e) świadectwa wystawiane przez urzędy celne, są wolne od polskiej wizy konsularnej, inne zaś świadectwa winny być zaopatrzone w taką wizę; wiza ta potwierdza wiarogodność przytoczonych w świadectwie danych. Urzędnik wizujący podpisuje wizę i zaopatruje ją w pieczęć urzędową, wskazując w tekście wizy termin jej ważności. Termin ważności świadectw wystawianych przez urzędy celne, a niewizowanych, jest określony na 6 miesięcy, licząc od dnia wystawienia.

Termin ważności wizy jest dochowany, o ile przesyłka, której dotyczy wiza, nadchodzi w tym terminie do granicznego urzędu celnego z zagranicy lub z wolnej strefy, a jeżeli chodzi o przesyłki pocztowe, do urzędu pocztowo celnego. Datę nadejścia przesyłki do urzędu pocztowo-celnego stwierdza data uwidoczniona na stemplu pocztowym, wyciskanym przez urząd na dokumentach przesyłkowych.

§ 5.

Świadectwo pochodzenia winno być przedstawione przez stronę urzędowi celnemu jednocześnie ze zgłoszeniem towaru do odprawy celnej, to znaczy winno być dołączone do deklaracji celnej.

W wypadkach jednak, zasługujących na uwzględnienie, kierownik urzędu celnego ma prawo przyjąć od strony świadectwo pochodzenia, dostarczone w późniejszym czasie, lecz tylko o tyle, o ile wymienione w świadectwie towary, znajdują się na przechowaniu w składach kolejowo - celnych, w wolnych składach celnych, albo też składach pocztowych (paczki) — pod kontrolą urzędową.

§ 6.

Transport towarów, zaopatrzony w jedno świadectwo pochodzenia, może być oclony w jednym i tym samym urzędzie celnym według kilku deklaracyj celnych. Do pierwszej deklaracji winno być wówczas dołączone oryginalne świadectwo, a do reszty deklaracyj — dostarczone przez stronę i urzędownie potwierdzone odpisy tego świadectwa z adnotacją na każdej deklaracji, wskazującą, do jakiej deklaracji został dołączony oryginał.

Gdy wymieniony w świadectwie transport w wejściowym urzędzie celnym jest odprawiany tylko w części, pozostałą zaś część przekazuje się do odprawy według tego samego świadectwa do innego urzędu celnego, tryb postępowania jest taki:

Przy wniosku swoim o przekazanie pozostałej części towaru strona winna przedstawić, prócz świadectwa pochodzenia, odpis tegoż potwierdzony urzędownie. Wejściowy urząd celny dołącza świadectwo pochodzenia do listy przekazowej B, odpis zaś — do deklaracji celnej, według której część przesyłki została oclona, przyczem na oryginale odnotowuje się kiedy, do jakiej pozycji rejestru celnego i ile towaru odprawiono na poczet tego świadectwa, na odpisie zaś — kiedy, przy jakiej liście przekazowej i do którego urzędu celnego zostało przesłane oryginalne świadectwo.

W wypadkach nadejścia towarów do morskich urzędów celnych w większych transportach, zaopatrzonych w jedno świadectwo pochodzenia, a przeznaczonych w całości do oclenia wewnątrz kraju, strona winna we wniosku o przekazanie wskazać, które z wyszczególnionych w świadectwie colli (cechy, numery, waga brutto) mają być przekazane do oclenia do poszczególnych wewnętrznych urzędów celnych, z wymienieniem tych urzędów, przyczem winna dostarczyć w ilości odpowiedniej urzędownie potwierdzone odpisy świadectwa pochodzenia. Przy

przekazaniu urząd morski dołącza do list przekazowych po 1 egzemplarzu świadectwa pochodzenia, wskazując w każdem, które colli są przy niem przesyłane, przyczem oryginalne świadectwo pochodzenia kieruje do tego urzędu celnego, do którego wysyła większą część transportu. Wewnętrzne urzędy celne traktują w tym wypadku odpisy świadectwa pochodzenia tak, jak świadectwo oryginalne.

Przy przekazaniach należy w rubryce 16 (Uwagi) listy przekazowej zanotować fakt dołączenia do tejże świadectwa pochodzenia, względnie odpisu świadectwa.

§ 7.

Przy transportach kolejowych w wypadkach nadejścia towaru w mniejszej ilości colli, np. nadejścia 7 skrzyń zamiast 10 skrzyń, wymienionych w świadectwie, cło konwencyjne może być zastosowane, o ile znaki poszczególnych skrzyń i ich waga okażą się zgodne z danemi świadectwa. Świadectwo takie jednak ważne jest jedynie dla tej ilości towaru, która przy niem nadeszła.

Nadesłane dodatkowo skrzynie (colli) na podstawie tego świadectwa nie mogą korzystać ze zniżki konwencyjnej. Wyjątek może być zrobiony tylko dla przypadkowo zatrzymanych w drodze colli, wymienionych w dokumentach przewozowych wraz z poprzednio dostarczonemi colli.

§ 8.

W razie ujawnienia przy rewizji celnej różnicy w wadze, nieprzekraczającej 10%, kierownikowi urzędu celnego przysługuje prawo uwzględnienia świadectwa pochodzenia, o ile inne dotyczące dane nie pozostawiają wątpliwości co do tożsamości towaru.

Gdy zachodzi większa różnica wagi, rozstrzyga w takich wypadkach sprawę zastosowania zniżki konwencyjnej Dyrekcja Ceł.

§ 9.

Świadectwo pochodzenia, wymieniające ogólnikową nazwę towaru zamiast nazwy taryfowej, może być uznane, gdy inne w nim wymienione dane, jak ilość i rodzaj colli, ich cechy, waga brutto i netto, będą zgodne.

§ 10.

W razie wygaśnięcia terminu ważności świadectwa pochodzenia, ważność ta może być przedłużona przez Dyrekcję Ceł, jeżeli strona udowodni, że towary, których dotyczy świadectwo, były wysłane z kraju swego pochodzenia w terminie jego ważności, lecz nie zdołały nadejść w tym terminie do polskiego obszaru celnego z przyczyn transportowych, wywołanych siłą wyższą (burza, katastrofa kolejowa, strajk i t. p.), a przekroczenie terminu ważności nie wynosi więcej, niż drugie tyle, co ważność pierwsza. W innych wypadkach decyzja w sprawie przedłużenia ważności należy do Ministerstwa Skarbu.

Pozwolenia na przedłużenia ważności świadectwa pochodzenia podlegają opłacie stemplowej w wysokości 3 zł., w myśl art. 154 ust. 1 ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98/1926, poz. 590), niezależnie od opłaty stemplowej ,której podlegają podania o przedłużenie.

§ 11.

O ile w wizie konsularnej nie jest oznaczony termin jej ważności, lub jako termin nie jest oznaczony dzień, który będzie odpowiadał dacie wystawienia wizy, co świadczyłoby o zaszłej omyłce, należy przyjąć za termin ważności wizy okres sześciomiesięczny dla wiz, wystawionych w krajach europejskich i ośmiomiesięczny dla wszystkich innych krajów, licząc od daty wystawienia wizy.

§ 12.

W razie przedstawienia przez stronę świadectwa pochodzenia z wizą, w której jest zaznaczone, że „nie dotyczy zniżek celnych", a zgłoszony towar pochodzi z kraju traktatowego i jest dlań przewidziana zniżka konwencyjna, urzędowi celnemu przysługuje prawo zastosowania zniżki, o ile świadectwo jest wystawione w kraju pochodzenia towaru i odpowiada innym wymogom, a strona uiści dopłatę do wysokości przepisanej dla świadectw, uprawniających do uzyskania zniżki konwencyjnej.

Dopłatę tę urzędy celne polskie zapisują na przychód do sum obrotowych, w sposób wskazany w okólniku z dnia 3.IX. 1927 r. L. DC.3500.IV/27 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 27, poz. 291), urzędy zaś gdańskie wypłacają za pośrednictwem Polskiej Kasy Rządowej w Gdańsku do Centralnej Kasy Państwowej w Warszawie celem zarachowania na Dz. 3 § 10 budżetu dochodowego Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 13.

Gdy towar, pochodzący z kraju traktatowego, po wysłaniu z tego kraju, zostaje uszlachetniony przed nadejściem do polskiego obszaru celnego w drugim kraju traktatowym tak, że uszlachetnienie to nie powiększa wartości jego przynajmniej o 50%, zniżki konwencyjne mogą być przyznane na podstawie podwójnych świadectw, potwierdzających pochodzenie z kraju produkcji i z kraju uszlachetnienia. Świadectwa te powinny odpowiadać następującym warunkom:

a) winny być wystawione przez uprawnione do tego instytucje;

b) winny wykazywać, jako odbiorcę towaru, firmę, mającą siedzibę na polskim obszarze celnym;

c) świadectwo kraju produkcji, oprócz ogólnych danych o towarze, przewidzianych dla wszystkich świadectw wogóle, winno zawierać wzmiankę, że wysyłany towar, przed doręczeniem odbiorcy na polskim obszarze celnym, ma być uszlachetniony w innym kraju traktatowym, wskutek czego cechy jego i waga ulegną zmianie, przyczem winno podać rodzaj uszlachetnienia, kraj, nazwę i adres firmy uszlachetniającej;

d) świadectwo kraju uszlachetnienia winno wykazać, gdzie (w jakim kraju i przez jaka firmę) towar został wyprodukowany, pierwotne jego cechy i wagę surową, jak też cechy i wagę po uszlachetnieniu.

§ 14.

Duplikat świadectwa pochodzenia jest wydawany przez konsulaty polskie tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy eksporter udowodni, że oryginalne świadectwo zostało zagubione, a towar faktycznie wysłany. Duplikaty te winny być przez urzędy celne uznawane na ogólnych wyżej podanych zasadach.

§ 15.

Odwołania stron od orzeczeń urzędów celnych w sprawie zastosowania na podstawie świadectw pochodzenia zniżek konwencyjnych, jak też wnioski w tej sprawie urzędów celnych rozstrzygają Dyrekcję Ceł we własnym zakresie, o ile postanowienia niniejszego okólnika nie stanowią inaczej.

§ 16.

Z chwilą wydania niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą:

okólnik z dnia 14 sierpnia 1922 roku L. DC 8804/III/22, o świadectwach pochodzenia na towary, pochodzące z Rumunji, Szwajcarji i Włoch (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 28, poz. 540),

okólnik z dnia 11 grudnia 1922 r. L. DC/13233/III/22 w sprawie świadectw pochodzenia na towary francuskie (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 1, poz. 12 z 1923 r.),

okólnik z dnia 21 lutego 1923 r. L. DC/29/III/23 w sprawie świadectw pochodzenia towarów rumuńskich (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 4, poz. 96),

rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 27 marca 1923 r. w sprawie świadectw pochodzenia oraz wizy na nich (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7, poz. 174),

okólnik z dnia 19 maja 1923 r. L. DC/7304/III/23 w sprawie stosowania zniżek konwencyjnych do towarów, pochodzących z Zagłębia Saary (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 10, poz. 268),

okólnik z dnia 4 października 1923 r. L. DC/12283/III/23, w sprawie podwójnych świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19, poz. 556),

okólnik z dnia 11 sierpnia 1924 r. L. DC/ 6500/II/24 w sprawie stosowania konwencyjnych stawek cła do przesyłek pocztowych, nadsyłanych z kraju tranzytowego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 24, poz. 515),

okólnik z dnia 20 listopada 1924 r. L. DC/9661/II/24 w sprawie stosowania konwencyjnych stawek cła do towarów, zalegających w publicznych składach celnych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 33, poz. 644),

okólnik z dnia 30 listopada 1924 r. L. DC/9797/II/24 w sprawie stosowania stawek konwencyjnych do przesyłek pocztowych, pochodzących z Anglji (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 35, poz. 661),

okólnik z dnia 27 października 1925 r. L. DC/6715/II/25 w sprawie honorowania odpisów świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 33, poz. 664),

okólnik z dnia 31 stycznia 1927 r. L. DC/12107/II/26 w sprawie uznawania odpisów świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5, poz. 64),

okólnik z dnia 11 czerwca 1927 r. L. DC/4889/II/27 w sprawie dodatkowego uznawania świadectw pochodzenia, złożonych po zgłoszeniu towarów do odprawy celnej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18, poz. 212),

okólnik z dnia 25 sierpnia 1927 r. L. DC/5762/II/27 w sprawie stosowania konwencyjnych stawek celnych do towarów zalegających w publicznych składach celnych (Dz. Urz. Min Sk. Nr. 26, poz. 285),

okólnik z dnia 23 grudnia 1927 r. L. D. IV. 10884/4/27 w sprawie uznawania świadectw pochodzenia przy nadejściu tylko części towaru (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 1/28, poz. 7),

okólnik z dnia 26 stycznia 1928 r. L. D. IV. 401/4/28 w sprawie urzędów włoskich, upoważnionych do wystawiania świadectw pochodzenia i legitymacji dla komiwojażerów (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5, poz. 61),

okólnik z dnia 31 marca 1928 r. L. D. IV. 2419/4/28 w sprawie rumuńskich Izb Handlowych i Przemysłowych, upoważnionych do wystawiania świadectw pochodzenia i legitymacji dla komiwojażerów (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 12, poz. 175),

okólnik z dnia 16 kwietnia 1928 r. L. D. IV. 3039/4/28 w sprawie instytucyj greckich, upoważnionych do wystawiania świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 13, poz. 187),

okólnik z dnia 14 maja 1928 r. L. D. IV. 3165/4/28 w sprawie świadectw pochodzenia dla towarów, nadsyłanych z angielskich posiadłości zamorskich (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 15, poz. 204),

okólnik z dnia 25 lipca 1928 r. L. D. IV. 6332/4/28 w sprawie świadectw pochodzenia dla towarów nadsyłanych z angielskich posiadłości zamorskich (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 23, poz. 270),

okólnik z dnia 21 września 1928 r. L. D. IV. 7420/4/28 w sprawie dodatkowego uznawania świadectw pochodzenia, złożonych po zgłoszeniu towarów do odprawy celnej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 28, poz. 330),

okólnik z dnia 30 kwietnia 1929 r. L. D. IV. 603/3/29 w sprawie wystawiania świadectw pochodzenia na towary pochodzenia finlandskiego oraz kart legitymacyjnych dla komiwojażerów (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 13, poz. 152),

okólnik z dnia 5 lipca 1929 r. L. D. IV. 928/3/29 w sprawie wykazu instytucyj, uprawnionych do wystawiania świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 20, poz. 217),

okólnik z dnia 24 lipca 1929 r. L. D. IV. 1082/3/29 w sprawie wykazu instytucyj, uprawnionych do wystawiania świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 22, poz. 248).

okólnik z dnia 29 stycznia 1930 r. L. D. IV. 1892/3/29 w sprawie wykazu instytucyj uprawnionych do wystawiania świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5, poz. 83),

oraz wszystkie te rozporządzenia, które wydane zostały w tej kwestji.

Kierownik Departamentu:
(—) *B. Dębicki.*

Załącznik Nr. 1.
do pkt. 1 okólnika L.D.IV.1141/3/30.

S P I S
państw, z któremi Rzeczpospolita Polska zawarła traktaty handlowe.

Anglja *) — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 57/24, poz. 582,

*) Postanowienia traktatu polsko-angielskiego zostały rozciągnięte na następujące terytorja angielskie:

Borneo Północne Brytyjskie — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1929, poz. 381,
Barbados — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,
Cejlon — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,
Cypr — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,
Gambja — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1925, poz. 316.
Guiana brytyjska — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,
Honduras brytyjski — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,
Hong-Kong — Dz. Ust. R. P. Nr. 102/1925, poz. 721,
Jamajka (łącznie z wyspami Turk, Caicas oraz wyspami Caymon) — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1925, poz. 316,
Kamerun — Dz. Ust. R. P. Nr. 114/1925, poz. 811,
Malta — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1925, poz. 316,
Nigerja — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,
Nyasaland pod protektoratem brytyjskim — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,
Osady Cieśninowe (Straits Settlements) — Dz. Ust. R. P. Nr. 84/1926, poz. 475,
Palestyna — Dz. Ust. R. P. Nr. 23/1925, poz. 162,
Rodezja Północna — Dz. Ust. R. P. Nr. 121/1925, poz. 871,
Rodezja Południowa — Dz. Ust. R. P. Nr. 87/1928, poz. 773,
Sierra Leone — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,
Somaliland pod protektoratem brytyjskim — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,
Św. Maurycy — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1925, poz. 316,
Terytorjum Tanganajki — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,
Terytorjum Złotego Rogu i brytyjskiej sfery kraju Togo — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,
Uganda pod protektoratem brytyjskim — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,
Wyspy Falklandzkie — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1925, poz. 316,
Wyspy Leewarda — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1925. poz. 316,
Wyspy Sejszelskie — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Austrja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 4/23, poz. 19,

Belgja i Luksemburg — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 106/23, poz. 836,

Bułgarja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 6/27, poz. 32,

Czechosłowacja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 111/26, poz. 644, 646, 648,
(zniżki konwenc. w/g IV prot. dod. — Monitor Polski Nr. 174/28, poz. 356 oraz Nr. 233/28, poz. 534)

Danja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 74/24, poz. 736,

Estonja — traktat ratyfikowany (nieopublikowany) w Dz. Ust. R. P. Nr. 3/29, poz. 28,

Finlandja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 81/24, poz. 781,

Francja **) — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 67/25, poz. 468,
(zniżki konwenc. w/g prot. dod. — Monitor Polski Nr. 174/28, poz. 357)

Holandja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 60/25, poz. 422,

Islandja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 74/24, poz. 734,

Japonja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 5/25, poz. 42,

Jugosławja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 35/24, poz. 373,

Łotwa — układ tymcz. ratyfikowany, Dz. Ust. R. P. Nr. 7/29, poz. 56,
(zniżki konwenc. w/g traktatu z dn. 12.II.29 — Monitor Polski Nr. 146/29, poz. 374)

Norwegja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 84/27, poz. 747,
(prot. dod. ogłoszony w Dz. U. R. P. Nr. 31/29, poz. 296)

Persja — traktat ratyfikowany (nieopublikowany) w Dz. Ust. R. P. Nr. 3/29, poz. 25,

Wyspy Św. Trójcy i Tabago — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Wyspy Windward Islands: Grenada, Św. Łucja i Św. Wincenty — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287.

**) Postaonwienia traktatu polsko-francuskiego rozciągają się również na kolonje i mandaty francuskie, jak też na obszar Zagłębia Saary.

Rumunja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 103/22, poz. 937,
Stany Zjednoczone Ameryki — traktat opublikowany w Dz. U. R. P. Nr. 93/25, poz. 654,
Szwajcarja — traktat opublikowany w Dz. U. R. P. Nr. 83/22, poz. 744,
Szwecja — traktat opublikowany w Dz. U. R. P. Nr. 70/25, poz. 490,
Węgry — traktat opublikowany w Dz. U. R. P. Nr. 93/25, poz. 656,
Włochy — traktat opublikowany w Dz. U. R. P. Nr. 29/23, poz. 181.

Załącznik Nr. 2.
do § 4-b. okólnika L.D.IV.1141/3/30.

Nr. ....
(oznacza instytucja, wystawiająca świadectwo pochodzenia).

ŚWIADECTWO POCHODZENIA.

Izba Handlowa i Przemysłowa w .... na podstawie wiarogodnych dokumentów, przedstawionych przez p. ....
przemysłowca / kupca, zamieszkałego w .... stwierdza, że poniżej wyszczególnione towary, wysyłane do Polski pod adresem p. ....
kupca / przemysłowca w .... drogą lądową / statkiem (nazwa statku

są produktami a) pochodzenia / przemysłu .... (nazwa kraju

b) przetworzonemi w .... i nie mniej

jak 50% ogólnej wartości towaru przypada na koszty robocizny i surowców ....

.... (nazwa kraju).

Znaki i numery	Ilość i rodzaj przesyłek	Wyszczególnienie towaru	Waga brutto	Waga netto	Wartość

.... dnia ....
(Miejscowość)

(Podpis i pieczęć instytucji,
wystawiającej świadectwo).

Załącznik Nr. 3.
do § 4-b. okólnika L.D.IV.'1141/3/30.

Nr. . . . . . .

Nr. . . . .
of the institution executing the certificate of origin.
Numer instytucji, wystawiającej świadectwo pochodzenia.

CERTIFICATE OF ORIGIN

ŚWIADECTWO POCHODZENIA

I, (member or manager of the firm or corporation) ....
Ja, (członek lub zarządca firmy lub korporacji)

....
(name of individual and title) (nazwisko i tytuł)

exporter of the merchandise described below, do solemnly and truly declare,
eksporter poniżej wyszczególnionych towarów, uroczyście oświadczam,

that the said merchandise { is the growth of) / has been finished in) / has been manufactured in) the United States

że te towary są produktami { (pochodzenia) / (przemysłu) / (przetworzonemi) Stanach Zjednoczonych,

of North America, and that not less than 50 per cent of the total walue of the
Ameryki, i że nie mniej jak 50 procent ogólnej wartości

goods represents the cost of labor and rad material in the United States
towaru przypada na koszty robocizny i surowców w Stanach Zjednoczonych

and that the said merchandise is correctly described as follows:
oraz że poniższe dane, dotyczące towaru, są zgodne z prawdą:

Port of shipment
Port wyjścia ....

On steamship
Okrętem .... (name of steamship) nazwa okrętu)

Name of shipper
Nazwisko wysyłającego .... (indicate whether merchant or manufacturer) (podać kupiec czy przemysłowiec)

Address of shipper
Adres wysyłającego ....

Consignee in Poland .
Nazwisko odbiorcy w Polsce .... (indicate whether merchant or manufacturer) (podać kupiec czy przemysłowiec)

Addres of consignee in Poland
Adres odbiorcy w Polsce ....

Dated ....

Marks and Numbers Znaki i numery	No of Packages or Cases Ilość przesyłek	Description of the Commodities Wyszczególnienie towaru	Weight Waga Cross Brutto	 Net Netto	Value Wartość

.... Signature of Exporter
Podpis eksportera

Subscribed and sworn to before me this .... day of .... 19 ... roku
Zeznano i zaprzysiężono przede mną .... miesiąca

. . . .
. . . . (Notary Public)

CERTIFICATION BY CHAMBER OF COMMERCE
ZAŚWIADCZENIE IZBY HANDLOWEJ

. . . . 19 . . .

a recognized Chamber of
jako uznana Izba

commerce has examined the manufacturers invoice or shippers affidavit
Handlowa po zezgaminowaniu rachunków (invoice) fabrykanta lub
concerning the origin of the merchandise, and according to the best of
zaprzysiężonego zeznania wysyłającego odnośnie do pochodzenia towarów
its knowledge and belief, finds the products named originated in the
stwierdza, że według ich przekonania i wiedzy wyszczególnione towary
United States of North America.
są pochodzenia Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej.

Signature and seal of the institution executing the Certificate of Origin.
Podpis i pieczęć instytucji zaświadczającej świadectwo pochodzenia.

Załącznik Nr. 4.
do § 4-c. okólnika L.D.IV.1141/3/30.

SPIS

instytucyj, uprawnionych w krajach traktatowych do wystawiania świadectw pochodzenia.

AUSTRJA

1) na obszar Wiednia, Austrji Dolnej i Burgenlandu — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Wiedniu.
2) „ „ Austrji Górnej — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Linzu.
3) „ „ Kraju Związkowego Salzburg — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Salzburgu.
4) „ „ Tyrolu — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Insbruku.
5) „ „ Styrji — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Grazu.
6) „ „ Karyntji — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Klagenfürt (Celowiec).
7) „ „ Przedarulanji (Vorarlberg) — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Feldkirch.
8) Izba Handlowa Polsko-Austrjacka w Wiedniu.

BELGJA

Izby Handlowe.
Zarządy gminne: Alost, Contich, Meirelbeke, Mont St. Amend, Gits, Roulers, Eecloo, Mariakerke, Termonde, Gendbrugg, Hamme, Maldegen, La Pinte, Saffrlaere, Wetteren, Waereghem, Himixen.

BUŁGARJA

Izby Przemysłowo-Handlowe.

WIELKA BRYTANJA I KOLONJE BRYTYJSKIE.

Izby Handlowe.

Guiana Brytyjska — Izba Handlowa.
Wyspy Św. Trójcy i Tobago — Deklaracje składane przed poborcą celnym i przez tegoż zatwierdzane.
Wyspy Windward Islands — Skarbnik Kolonjalny.
Św. Łucji — Skarbnik Kolonjalny.
Św. Wincentego — Izba Handlowa i Rolnicza.
Cejlonu — Naczelny poborca celny. Izba Handlowa oraz „The Low Country Products Association".
Hong Kong — Generalna Izba Handlowa.
Straits Settlements — Świadectwo wystawione przez eksportera, podpisane i zaświadczone przez rejestratora importu i eksportu.
Jamajka — Izba Handlowa oraz Giełda Kupiecka.
Wyspy Leewards — Świadectwa pochodzenia, podpisywane przez dostawców lub szyperów i zaświadczane przez skarbników lub poborców celnych w poszczególnych okręgach.
Wyspy Falklandzkie — Poborca Celny.
Nigerja — Wydział Celny.
Cypr — Izba Handlowa.
Gambja — Departament Celny.
Terytorjum Tanganajki — Departament Celny.
Malta — Wydziały Rządowe oraz Rada Izby Handlowej.

U w a g a: Świadectwa na towary, pochodzące z kolonij brytyjskich są wizowane przez Generalny Konsulat Rzeczypospolitej Polskiej w Londynie.

CZECHOSŁOWACJA

Izby Handlowe i Rady Rolnicze w Pradze, Brnie, Bratislavie oraz Referat Rolniczy w Ushorodzie.

DANJA

1) Grosser Societetes Komite (Comite de la Corporation des Negociants en gros de Copenhague).
2) Industriraadet (Comite Central des Industries de Danemark).
3) Provinshandelskammer (Chambre de Commerce des Provinces Danoises).
4) Urzędy Policyjne w Danji i w Islandji w miejscowościach nie posiadających Izby Handlowej.

ESTONJA

1) Dział Handlowy Ministerstwa Gospodarki Narodowej.
2) Izby Przemysłowo-Handlowe.

FINLANDJA

Centralna Izba Handlowa w Helsingforsie oraz Izby Handlowe prowincjonalne.

FRANCJA

Okręg Konsulatu w Lille.
Izby Handlowe.

JAPONJA

Izby Handlowo-Przemysłowe.

JUGOSŁAWJA

1)	Izba Handlowa	— Belgrad
2)	„ Przemysłowa	— „
3)	„ Rzemieślnicza	— „
4)	„ Handlowo-Rzemieślniczo-Przemysłowa	— Zagrzeb
5)	Izba Handlowo-Przemysłowa	— Osijek
6)	„ „ „	— Lublana
7)	„ „ „	— Sarajewo
8)	„ „ „	— Split
9)	„ „ „	— Dubrownik
10)	„ „ „	— Skoplje
11)	„ Handlowo-Rzemieślniczo-Przemysłowa	— Novi Sad
12)	„ „ „ „	— Vel Beckerek
13)	„ „ „ „	— Podgorica.

ŁOTWA

1) Ryski Komitet Giełdowy (Rigas Biržas Komiteja).
2) Windawski Komitet Giełdowy (Ventspilo Biržas Komiteja).
3) Lipawski Komitet Giełdowy (Lipajas Biržas Komiteja).
4) Stow. łotewskich przem. i rzemieśln. (Lastvijas Rupnicku an Anatnicku savieniba).
5) Stow. ryskich fabrykantów (Rigas fabrikantu Biedribe).
6) Zjednoczenie lipawskich fabrykantów (Lipajas fabrikantu apvieniba).
7) Stow. Kupców łotewskich (Latvijas tirgotaju savieniba).
8) Ryska Izba Kupiecka (Rigas Tirgonu Kamera).

RUMUNJA

Izby Handlowe i Przemysłowe.

SZWAJCARJA

Izby Handlowe oraz Izba Gospodarcza w Vaduz (Liechtenstein).

SZWECJA

1) Władze administracji ogólnej (Overståthållareämbetet i Stockholm) Generalny Gubernator w Sztokholmie i Kungl. Maj. ts Befallnigshavande (gubernatorowie prowincjonalni).
2) Władze samorządowe (magistrat ou stadsstyrelse).
3) Izba policyjna (poliskammera).
4) Prokurenci obwodów wiejskich (landfiskal).
5) Izby Handlowe.

STANY ZJEDNOCZONE

Izby Handlowe.

WŁOCHY

Prowincjonalne Urzędy Gospodarcze.

367.

OKOLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 czerwca 1930 r.

L. D. IV. 1140/3/30

w sprawie dokumentów handlowych, wymaganych przy zgłoszeniu towarów do oclenia.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz wszystkich Urzędów Celnych.

W związku z treścią § 26 rozporządzenia o postępowaniu celnem podaje się poniżej następujące wyjaśnienia:

1) Odprawa celna przy cleniu towarów oparta jest na oryginalnych dokumentach handlowych, wystawionych przez zagranicznego sprzedawcę.

Zamiast dokumentu handlowego strona może zgłosić deklarację celną nadawcy, w sposób wskazany w § 12 instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych, dotyczącej odprawy celnej.

Świadectwa pochodzenia nie mogą zastąpić dokumentu handlowego.

2) Za oryginalne dokumenty handlowe należy uważać dokumenty, wystawione bezpośrednio przez składy, znajdujące się w wolnej strefie Wolnego Miasta Gdańska.

Dokumenty wystawione przez składy w wolnej strefie winny być poświadczone przez odnośny gdański urząd celny. Poświadczenie może być uskutecznione jedynie w tych wypadkach, gdy w chwili przedstawienia urzędowi celnemu do poświadczenia dokumentów, wymienione w nich towary znajdują się faktycznie w składzie na obszarze wolnej strefy W. M. Gdańska. Poświadczenie winno mieć następującą formę:

„Urząd celny . . . . poświadcza, że dokument niniejszy jest wystawiony przez firmę . . . . posiadającą skład w wolnej strefie W. M. Gdańska i, że wymieniony (e) w tym dokumencie towar (y) znajduje (ą) się w chwili obecnej we wspomnianym wyżej składzie".

(Data, pieczęć i podpis).

3) Faktury wystawione na rosyjskie towary przez zagraniczne przedstawicielstwo handlowe Z. S. R. R., uznaje się również za oryginalne.

4) Dokumenty, wystawione przez firmy ekspedycyjne, nie są dokumentami oryginalnemi w rozumieniu § 26 rozporządzenia o postępowaniu celnem.

5) Dokumenty handlowe winny podawać szczegółowo wszystkie dane, niebędne do prawidłowego wyliczenia cła, a zatem ścisłe określenie towaru, pod względem jego gatunku i rodzaju, oraz tę ilość (wagę, miarę, sztuki) każdego gatunku i rodzaju, która służy za podstawę do obliczenia cła.

Dokumenty handlowe, które nie podają nazwy towaru, lecz tylko numery i cechy fabryczne, lub też, które podają ilość towarów tylko w przybliżeniu (circa), nie odpowiadają wymaganiom § 26 rozporządzenia o postępowaniu celnem.

6) Dokumenty handlowe na towary wymieniane w tabeli o tarze, mogą podawać tylko wagę brutto, gdyż na podstawie tej wagi urząd celny ma możność określić wagę wymiarową, potrącając ustalone w tabeli odsetki na tarę.

O ile w dokumentach handlowych jest podana tylko jedna waga, bez wskazania, czy jest to waga brutto, czy też netto należy uważać ją za wagę wymiarową.

W dokumentach handlowych na towary wolne od cła, ilość towaru może być niepodana.

7) Przy przyjęciu deklaracji celnej urząd celny obowiązany jest niezwłocznie rozpatrzeć dołączone do deklaracji dokumenty handlowe, czy odpowiadają powyższym warunkom.

Jeżeli dołączone dokumenty handlowe nie zawierają ścisłych określeń pod względem gatunku i rodzaju towaru, urząd celny winien niezwłocznie wezwać stronę, jak tego wymaga § 15 pkt. 6 wymienionej wyżej instrukcji manipulacyjnej, aby pisemnie ściśle określiła pozycję, punkt i literę taryfy celnej, według których towar ma być oclony.

Określenie to winno być uskutecznione przez stronę na dokumencie handlowym w sposób następujący:

„Stwierdzam, że towar podlega ocleniu według pozycji . . . . pkt. . . . . lit. . . . taryfy celnej".

(data i podpis).

Jeżeli strona nie może uzupełnić w przytoczony powyżej sposób dokumentu handlowego, winna to zaznaczyć na dokumencie handlowym; dokument uznaje się wówczas za niezupełny.

Waga i miara towaru nie mogą być ani uzupełniane, ani zmieniane.

8) O ile w dokumentach handlowych brak jest ceny towaru, zezwala się stronie na odręczne uzupełnienie dokumentu.

9) O ile dołączone do deklaracji celnej dokumenty handlowe nie odpowiadają wymogom § 26 rozporządzenia o postępowaniu celnem albo też dokument handlowy nie został dostarczony przez stronę, deklarację celną uważa się za niezupełną i pobiera się od tejże dodatkową opłatę manipulacyjną (akcydencję), ustaloną w art. 15 rozporządzenia o taryfie celnej.

W wypadkach, gdy dokument handlowy podaje taryfową jakość oraz ilość towaru, lub też został uzupełniony przez stronę w sposób wyżej wskazany (pkt. 7), lecz przeprowadzona rewizja celna towaru wykaże niezgodność z zadeklarowaną jakością lub ilością, strona ponosi za to odpowiedzialność w myśl obowiązujących przepisów karno-skarbowych.

10) Dokument handlowy, opiewający na całą partję towaru, może być użyty przy częściowem cleniu, o ile cała partja, zgłoszona według kilku deklaracyj celnych w różnych odstępach czasu, dostarczona została do urzędu celnego jednocześnie. Również ogólny dokument handlowy może być użyty przy cleniu towarów, dostarczonych w

różnych terminach a zgłoszonych do oclenia jednocześnie, chociażby według kilku deklaracyj.

W tych wypadkach strona obowiązana jest dołączyć do pierwszej deklaracji dokument oryginalny a do następnych należycie zaświadczone odpisy tego dokumentu. Przy następnych odprawach strona obowiązana jest każdorazowo w deklaracji wskazać, które z wymienionych w dokumencie handlowym colli, podlegają odprawie według tej deklaracji, powołując zarazem numer i datę deklaracji, do której dokument handlowy został dołączony.

11) W wypadkach, gdy z transportu towarów, nadesłanego z zagranicy do jednego z urzędów celnych za ogólną fakturą, ma być odprawiona w tym urzędzie tylko część transportu a reszta przekazana do innych urzędów celnych, celem oclenia, lub też, gdy cały przybyły transport ma być rozdzielony na partje, celem przekazania do odprawy w innych urzędach celnych, przekazujące takie transporty urzędy celne winny, na wniosek strony, poświadczyć odpisy przedstawionych im oryginalnych ogólnych dokumentów, urzędy zaś odprawiające przekazane towary mają przyjmować tego rodzaju odpisy narówni z oryginalnemi dokumentami.

Ustala się następującą formę poświadczenia: „Odpis dla urzędu celnego w . . . . . . zgodnie z oryginałem".

(data, pieczęć i podpis)

12) Wymienione w poprzednim punkcie odpisy dokumentów, dotyczących towarów przekazywanych z obszaru W. M. Gdańska do urzędów celnych, znajdujących się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, mogą być poświadczone również przez Inspektorat Ceł w Gdańsku.

13) Dołączone do deklaracji oryginalne dokumenty handlowe, strona może otrzymać z powrotem jedynie po uskutecznieniu ostatecznej odprawy towaru i po przedstawieniu wzamian urzędownie zaświadczonych odpisów tych dokumentów.

Prośbę o zwrot oryginalnych dokumentów handlowych oraz pokwitowanie odbioru tychże strona winna uwidocznić na deklaracji celnej.

14) Uchyla się okólnik:

z dnia 30 listopada 1921 r. L. DC/14454/II/21 w sprawie wyjaśnienia niektórych przepisów celnych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 47—48, poz. 598),

z dnia 23 stycznia 1922 r. L. DC/310/II/22, w sprawie stosowania kar za niedokładne i nieprawidłowe deklarowanie towarów (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 3, poz. 54),

z dnia 13 listopada 1922 r. L. DC/8197/IV/22 w sprawie pobierania dodatkowej opłaty manipulacyjnej (akcydencji) (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 27, poz. 502),

z dnia 27 maja 1925 r. w sprawie dokumentów handlowych, wymaganych przy pisemnem zgłoszeniu towarów do odprawy (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 17, poz. 458),

z dnia 5 lipca 1929 r. L. D. IV. 924/3/29 w sprawie częściowej zmiany okólnika Ministerstwa Skarbu z dn. 27 maja 1925 r. L. DC/5185/II/25, o dokumentach handlowych dla odpraw celnych (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 20, poz. 216).

Również uchyla się, jako nieaktualne:

okólnik z dn. 11 kwietnia 1921 L. DC/4711/II/21 (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 15, poz. 172), tudzież

okólnik L. DC/10223/II/21 (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 25—26/1921 r. poz. 307) w sprawie dołączania przez kolejowe ajencje celne dokumentów handlowych — wreszcie wszystkie inne okólniki wydane w tej kwestji.

Kierownik Departamentu:
(—) *B. Dębicki*

SPROSTOWANIE.

W zamieszczonym na stronie 515 w Nr. 17 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z dnia 14 czerwca 1930 r. w spisie działów do pozycji 326 wiersz pierwszy winien mieć brzmienie następujące:

1. Przepisy ogólne §§ 1 — 10.

Podatki konsumcyjne.

368.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Wolny skład cukru cukrowni „Babino-Tom. w Równem, otwarty na podstawie zezwolenia Ministerstwa Skarbu z dnia 19 listopada 1929 r. L. D. VI. 3061/3/29, został zlikwidowany przez zarząd cukrowni.

(Monitor Polski z dnia 26 czerwca 1930 r. Nr. 145).

Monopol Tytoniowy.

369.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 maja 1930 r.

w przedmiocie wykupu krajowego surowca tytoniowego ze zbioru w r. 1930.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) ustanawia się następującą taryfę wykupu krajowego surowca tytoniowego ze zbioru w r. 1930:

I kategorja.

Tytonie papierosowe średnio i drobnolistne (orjentalne), kwitnące czerwono i różowo, uprawiane w małopolskich okręgach uprawy

Klasa	WYMOGI			Cena za 1 kg. zł	gr
Doborowa	Liście macierzyste i wierzchołkowe	złocisto-żółte lub cytrynowo-żółte, jednolicie zabarwione, nieuszkodzone	wygładzone i wiązane za ogonki w wiązki (papusze)	6	50
I	Liście macierzyste i wierzchołkowe	a) czerwono-żółte lub zielonkawo-żółte, nieuszkodzone b) złocisto-żółte lub cytrynowo-żółte, nieznacznie uszkodzone lub uszkodzone		5	30
II	Liście macierzyste i wierzchołkowe	a) jasno-brunatne b) czerwono-żółte lub zielonkawo-żółte, nieznacznie uszkodzone lub uszkodzone		3	65
III	Liście macierzyste i wierzchołkowe	brunatne i czerwono-brunatne		2	
IV	Liście macierzyste, wierzchołkowe i spodaki	ciemno-brunatne i zielonawo-brunatne		1	—
V	Liście wiązane w wiązki (papusze), które nie mogą być zaliczone do klas wyższych, które jednak do wyrobów są przydatne Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			—	35

II kategorja

Tytoń papierosowy węgierski—ogrodowy, wielkolistny, kwitnący różowo, uprawiany w małopolskich okręgach uprawy

Klasa	WYMOGI			Cena za 1 kg. zł	gr
Doborowa	Liście macierzyste i wierzchołkowe	złocisto-żółte lub cytrynowo-żółte, nieuszkodzone lub nieznacznie uszkodzone	wygładzone i wiązane za ogonki w wiązki (papusze)	3	30
I	Liście macierzyste i wierzchołkowe	a) czerwono-żółte lub zielonkawo-żółte, nieuszkodzone lub nieznacznie uszkodzone b) złocisto-żółte lub cytrynowo-żółte, uszkodzone		2	70
II	Liście macierzyste i wierzchołkowe	a) jasno-brunatne b) czerwono-żółte lub zielonkawo-żółte, uszkodzone		2	25
III	Liście macierzyste i wierzchołkowe	brunatne i czerwono-brunatne,		1	30
IV	Liście macierzyste, wierzchołkowe i spodaki	ciemno-brunatne i zielonawo-brunatne,		—	80
V	Liście wiązane w wiązki (papusze), które nie mogą być zaliczone do klas wyższych, które jednak do wyrobów są przydatne, Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			—	35

III kategorja

Tytonie cygarowe, kwitnące czerwono i różowo, uprawiane w śląskim okręgu uprawy

Klasa	W Y M O G I		Cena za 1 kg. zł	gr
Doborowa	Liście macierzyste, wielkie, nieuszkodzone, jednolicie zabarwione, przedniej jakości	wygładzone i wiązane za ogonki w wiązki (papusze)	2	60
I.	Liście macierzyste, nieuszkodzone, dość jednolicie zabarwione		2	25
II.	Liście macierzyste, nieznacznie uszkodzone, Liście wierzchołkowe i dolne nieuszkodzone		1	80
III.	Liście macierzyste, uszkodzone, Liście wierzchołkowe i dolne, nieznacznie uszkodzone		1	30
IV.	Liście macierzyste, wiązane, lecz niewygładzone; liście wygładzone i wiązane za ogonki w wiązki, które nie mogą być zaliczone do klas wyższych, które jednak do wyrobów są przydatne		—	80
V.	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów		—	35

IV kategorja

Tytoń Kentucky, kwitnący różowo, uprawiany w małopolskich okręgach uprawy

Klasa	W Y M O G I		Cena za 1 kg zł	gr
I	Liście duże, treściwe, ciężkie, nieuszkodzone lub uszkodzone	wiązane za ogonki w wiązki (papusze)	1	80
II	Liście mniejsze, mniej treściwe, lżejsze, nieuszkodzone lub uszkodzone		1	40
III	Liście wiązane w wiązki (papusze), nieuszkodzone lub uszkodzone, które nie mogą być zaliczone do klas wyższych, które jednak do wyrobów są przydatne		—	80
IV	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów		—	35

V kategorja

Tytonie machorkowe, żółto-kwitnące

Klasa	WYMOGI		Cena za 1 kg zł	Cena za 1 kg gr
I.	Liście duże, treściwe, ciężkie, nieuszkodzone lub uszkodzone	wiązane za ogonki w wiązki (papusze)	1	70
II.	Liście mniejsze, mniej treściwe, lżejsze, nieuszkodzone lub uszkodzone		1	30
III.	Liście wiązane w wiązki (papusze), nieuszkodzone lub uszkodzone, które nie mogą być zaliczone do klas wyższych, które jednak do wyrobów są przydatne		—	80
IV.	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów		—	35

Cena za jeden kilogram zdrowego, czystego nasienia tytoniowego, zamówionego i wybranego przez organa Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, o wartości użytkowej nie mniejszej niż 85%, 10 złotych; nasienie o wartości użytkowej niższej niż 50% będzie odbierane, jako nieużytek. Cena za nasienie zdrowe i czyste, o wartości użytkowej od 50% do 85%, będzie obliczona w stosunku jego wartości użytkowej do nasienia pełnowartościowego (t. j. 85%-go).

Liście tytoniowe winny być **dojrzałe, zdrowe, wysuszone, sortowane i niefermentowane.**

Liście i części liści, zanieczyszczone obcemi domieszkami, liście i części liści nieprzydatne do wyrobów **(niedojrzałe, niesuszone, chore, zmarźnięte, spleśniałe, zgniłe, zepsute), łodygi z liśćmi i pędy boczne roślin tytoniowych odbierane będą, jako materjał niezdatny do użytku bez wynagrodzenia.**

Jako liście nieznacznie uszkodzone kwalifikowane będą liście, u których nie więcej niż 1/10 część blaszki listnej została uszkodzona przez choroby lub mechanicznie; jako liście uszkodzone kwalifikowane będą liście, u których nie więcej niż 1/3 część blaszki listnej została uszkodzona przez choroby lub mechanicznie; liście uszkodzone mechanicznie lub przez choroby na powierzchni większej niż 1/3 część blaszki listnej przyjmowane będą jako **części liści.**

Liście odrostowe, wyprodukowane za urzędowem zezwoleniem, o ile będą **dojrzałe, zdrowe, sortowane, wysuszone, związane w wiązki (papusze),** przyjmowane będą we wszystkich pięciu kategorjach tytoniu po cenie 70 gr. za jeden kilogram; liście zaś odrostowe, nieodpowiadające powyższym wymaganiom, będą odbierane bez wynagrodzenia.

Mieszane wiązki liści, t. j. wiązki, które zawierają liście tytoniu różnych kategoryj, przyjmowane będą po cenie, ustanowionej dla najniższej klasy tej kategorji tytoniu, która jest dozwoloną do uprawy w odnośnym okręgu względnie miejscowości.

Liście, niezupełnie wysuszone I, II i III kategorji tytoniu, a przydatne do wyrobów, będą zaliczone do bezpośrednio niższej klasy od tej klasy, do jakiej kwalifikowałyby się w zupełnie suchym stanie.

Ten przepis odnosi się również do liści zwilżonych I, II i III kategorji tytoniu, przydanych do wyrobów, jednak liście takie w tych trzech kategorjach wykupywane będą najwyżej w klasie III-ej.

Liście IV i V kategorji tytoniu niezupełnie wysuszone lub zwilżone, lecz przydatne do wyrobów, które w zupełnie suchym stanie kwalifikowałyby się do pierwszych dwuch klas, odbierane będą najwyżej w klasie III-ej.

Ponadto przy liściach niezupełnie wysuszonych lub zwilżonych wszystkich kategoryj I, II, III, IV i V obniżoną będzie waga tytoniu stosownie do zawartości wilgoci.

Liście tytoniowe, dostarczane do wykupu, winny być powiązane w wiązki (papusze) za ogonki sznurkiem lub łykiem.

Ilość liści w jednej wiązce (papuszy) tytoni papierosowych i cygarowych (kategorja I. II i III) nie powinna więcej wynosić, niż 15 do 20, dla tytoni ciężkich (IV i V kategorja) 20 do 30 liści zależnie od ich wielkości.

Sznur względnie drut, na którym liście uprzednio były zawieszone przy suszeniu, winien być wyciągnięty z ogonków przy wiązaniu w wiązki.

Liście, powiązane z pominięciem powyższych wymagań, odbierane będą po cenie o 20 groszy niżej od ceny taryfowej za jeden kilogram.

Łodygi roślin tytoniowych nie będą wykupywane.

Liście wszystkich pięciu kategoryj tytoniu z częściami łodyg przy ogonkach odbierane będą po cenie o 20 groszy niższej od ceny taryfowej powyższego potrąconą będzie waga w stosunku procentowym do wagi łodyg w wiązkach.

Za uwędzenie liści tytoniu Kentucky (IV-ta kategorja) przyznaje się plantatorom dodatek w wysokości po 10 groszy za każdy kilogram wędzonego tytoniu Kentucky I i II klasy.

Za dowóz tytoniu w ilości ponad 100 kilogramów płaci Polski Monopol Tytoniowy wynagrodzenie od każdych pełnych 10-ciu kilogramów tytoniu za każdy pełny kilometr odległości od miejscowości, w której plantacja tytoniowa znajdowała się, do miejscowości, będącej siedzibą właściwej Komisji Wykupowej.

Wynagrodzenie to wynosi:

a) 1 gr. przy odległości do 10 kilometrów włącznie,

b) 1,5 gr. przy odległości ponad 10 kilometrów do 20 kilometrów włącznie,

c) 2 gr. przy odległości ponad 20-cia kilometrów.

O miejscu i czasie wykupu krajowego surowca tytoniowego zawiadomią plantatorów właściwe zakłady monopolowe.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*

(Monitor Polski z dnia 25 czerwca 1930 r. Nr. 144, poz. 221).

Loterja Państwowa.

370.

KOMUNIKAT GENERALNEJ DYREKCJI LOTERJI PAŃSTWOWEJ.

Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej podaje do wiadomości, że ciągnienie III-ej klasy 21-ej Polskiej Państwowej Loterji Klasowej odbędzie się w czwartek i piątek, dnia 10 i 11 lipca 1930 r. o godz. 8-ej zrana, w Warszawie, przy ul. Nalewki 2 (Biuro Gen. Dyr. Lot. Państwowej) wobec Komisji Rządowej przy współudziale i pod kontrolą dwu obywateli miasta, zaproszonych przez Prezydenta miasta.

(Monitor Polski z dnia 27 czerwca 1930 r. Nr. 146).

Przepisy rachunkowo-kasowe.

371.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 czerwca 1930 r.

L. D. VII. 458/2/30

w sprawie prowadzenia ksiąg kredytów i wydatków budżetowych.

Do wszystkich władz centralnych.

Wskutek wątpliwości podniesionych przez niektóre władze centralne co do prowadzenia rachunkowości kredytów i wydatków budżetowych z podziałem na pozycje, wyszczególnione w objaśnieniach do preliminarza budżetowego Rzeczypospolitej, zgodnie z zarządzeniami z dnia 11/XII 1924 r. L.D.K. 6195/WAK i z dnia 1/II 1926 r. L.D.K./393/WAK, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli oznajmia, że ze względu na potrzebę posiadania przez władze realnych podstaw do opracowywania preliminarzy budżetowych, tudzież ze względów natury kontrolnej, prowadzenie przez władze asygnujące ewidencji kredytów i wydatków, sporządzania wyciągów i sprawozdań miesięcznych, tudzież rocznych zamknięć rachunkowych z podziałem na pozycje jest nieodzownem.

Jednocześnie celem ujednostajnienia i ułatwienia postępowania, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli zmienia częściowo postanowienia zarządzenia z dnia 11.XII. 1924 r. L.D.K. 6195/WAK i zarządza co następuje:

I. W celu wprowadzenia ewidencji kredytów i wydatków budżetowych zgodnie z powyższemi zasadami należy w księdze kredytów i wydatków budżetowych (wzór Nr. 11 do § 69 Przep. rach. kas. w brzmieniu rozporządzenia z dnia 20.III. 1928 r. L.D.VII. 216/2/28), tudzież w księdze miesięcznych zestawień kredytów i wydatków budżetowych (wzór Nr. 21 do § 78 przep. rach. kas. w brzmieniu rozporządzenia z dn. 25.IV 1927 r. L.D.K. 1182/WAK) otwierać osobno konta na pozycje, wyszczególnione w objaśnieniach do preliminarza budżetowego Rzeczypospolitej, bez względu na to, czy pozycje te mają liczby porządkowe, czy też takiemi liczbami nie są oznaczone.

Taki sam podział wydatków ma być zachowany w dowodach rachunkowych i asygnacjach.

Wydatki, które w objaśnieniach do preliminarza budżetowego nie są oznaczone liczbami porządkowemi, należy wewnętrznem zarządzeniem podzielić na stosowne kategorje i kategorje te oznaczyć literami alfabetu, celem ułatwienia powołania się w asygnacjach, dowodach rachunkowych, sprawozdaniach i t. p.

II. Organa skarbowe (Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu, izby i kasy skarbowe) prowadzić będą kontrolę kredytów i wydatków budżetowych władz nieskarbowych tylko, w tytułach budżetowych przewidzianych w uchwalonym budżecie, stanowiącym załącznik do ustawy skarbowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Czaderna*

372.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 czerwca 1930 r.

L. D. VII. 1043/2/20

w sprawie nadawania większej ilości przekazów pocztowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Celem należytego stosowania postanowień par. 33 Przepisów rach.-kas. i par. 88 Instr. dla kas skarb. zgodnie z obowiązującemi przepisami pocztowemi Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Poczt i Telegrafów zarządza, co następuje: Kasa Skarbowa mając nadać jednocześnie więcej niż pięć pieniężnych przekazów pocztowych, sporządza na przekazy te zestawienie t. zw. „arkusz nadawczy" w 2 egzemplarzach za pomocą kalki.

Urząd pocztowy zatrzymuje oryginał „arkusza nadawczego", a na odbitce potwierdza odbiór przekazanej sumy i wręcza nadawcy jako pokwitowanie z odbioru.

Pokwitowanie to przyklei Kasa Skarbowa do asygnacji w miejscu, przeznaczonem na pokwitowanie asygnowanej sumy.

Jeżeli nadane przekazy odnoszą się do dwóch lub więcej asygnacyj, należy pocztowe pokwitowanie odbioru dokleić do tej asygnacji, która jest jako pierwsza zarachowana w gł. dzienniku rozchodu, a w dalszych asygnacjach powołać pozycję gł. dziennika rozchodu i podać numer asygnacji, przy której znajduje się pocztowe potwierdzenie odbioru.

Druki na „arkusze nadawcze" można nabywać w urzędach pocztowych w cenie 2 gr za arkusz.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Czauderna*

373.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 czerwca 1930 r.

L. D. VII. 1080/2/30

w sprawie podawania daty wystawienia w pokwitowaniach kasowych i innych dokumentach.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre kasy skarbowe na wystawianych pokwitowaniach kasowych zamieszczają datę ich wystawienia w ten sposób, że oznaczenie miesiąca podają cyframi.

Ponieważ ten sposób pisania daty pokwitowań może dać pole do nadużyć, przeto Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że w pokwitowaniach kasowych i wszelkich innych dokumentach kasowych i rachunkowych (asygnacjach, zleceniach wypłaty, czekach i t. p.) data wystawienia ma być podana dokładnie, a przeto miesiąc ma być oznaczony właściwą pełną nazwą a nie cyfrą arabską lub rzymską.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Czauderna*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 1080/2/30.

Warszawa, dnia 16 czerwca 1930 r.

Wszystkim władzom centralnym do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Czauderna*

Sprawy koncesyjne.

374.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 czerwca 1930 r.

L. D. VI. 4692/Konc/30

w sprawie prolongaty cofniętych koncesyj na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

W związku z upływającym 30 b. m. terminem prolongat likwidacyjnych cofniętych koncesyj na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych, Ministerstwo Skarbu poleca Izbie Skarbowej nie udzielić dalszej prolongaty likwidacyjnej tym detalicznym sprzedawcom napojów alkoholowych, którym władze skarbowe prawomocnie cofnęły, względnie odmówiły koncesyj skarbowych:

1) na żądanie władz administracji ogólnej,
2) za przekroczenia skarbowe,
3) za wydzierżawienie koncesji,
4) z powodu zajmowania posad rządowych względnie w instytucjach rządowych lub samorządowych, stałego przebywania poza granicami Państwa oraz skazania przez sądy za przestępstwa z chęci zysku pochodzące na karę pozbawienia wolności ponad 3 miesiące lub za zbrodnie pospolite, wreszcie
5) opróżnionej po zmarłym członku rodziny.

Co do pozostałych detalicznych sprzedawców napojów alkoholowych, którym termin likwidacji

ich przedsiębiorstw upływa z dniem 30 czerwca b. r. — upoważnia się Izbę Skarbową do udzielenia dalszej prolongaty likwidacyjnej do dnia 31 grudnia 1930 r. o ile właściwy Wojewoda nie podniesie w poszczególnych wypadkach sprzeciwu.

Zarazem upoważnia Ministerstwo Skarbu Pana Prezesa Izby Skarbowej do udzielenia, w wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach, tym detalicznym sprzedawcom, których przedsiębiorstwa, po myśli punktu 5-go niniejszego zarządzenia, miałyby ulec likwidacji z końcem b. m., dalszej prolongaty terminu likwidacyjnego do końca grudnia b. r., o ile stwierdzonem będzie, że wymienieni sprzedawcy nie posiadają innego warsztatu pracy, względnie źródła utrzymania, a korzystając z prolongat terminu likwidacyjnego na mocy poprzednich zarządzeń Ministerstwa Skarbu nie dopuścili się nadużyć na szkodę Skarbu Państwa.

Równocześnie poleca się Izbie Skarbowej przedłożyć Ministerstwu w terminie do dnia 15 lipca b. r. wykaz imienny tych detalicznych sprzedawców, którym odmówiono dalszej prolongaty likwidacyjnej poza dzień 30 czerwca b. r., w terminie zaś do 1 sierpnia b. r. imienny i motywowany wykaz tych sprzedawców, którym po myśli ust. 3-go niniejszego zarządzenia przedłużono w drodze wyjątku termin likwidacji do dnia 31 grudnia 1930 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

375.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 czerwca 1930 r.

L. D. III. 630/1/29

w sprawie zwrotu kosztów podróży w wypadku odwołania urzędnika z urlopu wypoczynkowego.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw w/m.

Wskutek zapytania jednej z władz w sprawie wykładni art. 37 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) a w szczególności, jakie koszty podróży należy zwracać odwołanemu z urlopu urzędnikowi, oraz czy należy mu przyznawać również diety, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów oznajmia, co następuje:

Art. 37 wymienionej ustawy, dając możność odwołania urzędnika z urlopu wypoczynkowego, postanawia w drugim ustępie, że „skoro jednak następnie służba na to pozwoli, należy urzędnikowi umożliwić wykorzystanie udzielonego urlopu, a nadto zwrócić mu koszty podróży tam i z powrotem, spowodowane nieprzewidzianem odwołaniem z urlopu, według norm ustalonych dla podróży służbowych".

Urzędnik wyjeżdżając na czas urlopu wypoczynkowego, liczy się zgóry z koniecznością poniesienia kosztów podróży tam i z powrotem, wobec czego odwołanie go z urlopu nie powoduje tych kosztów, lecz co najwyżej przyspiesza koszty podróży powrotnej. Ponieważ cytowany przepis mówi o zwrocie kosztów podróży tam i zpowrotem, spowodowanych odwołaniem, może to mieć znaczenie w wypadku, gdy urzędnik, otrzymawszy możność dokończenia przerwanego urlopu, wyjeżdża **ponownie** do tej samej lub innej miejscowości i tylko te koszty ponownej podróży winny mu być zwrócone, jednakże tylko najwyżej do wysokości kosztów poniesionych przez funkcjonarjusza państwowego przy pierwszym wyjeździe tam i z powrotem. Takie stanowisko, że należy, zwracać dopiero koszty **ponownego** wyjazdu, wynika także z faktu połączenia w cytowanym ustępie sprawy umożliwienia wykorzystania urlopu ze sprawą zwrotu kosztów podróży, spowodowanych odwołaniem.

O ile chodzi o rozmiar zwrotu tych kosztów podróży, należy je zwracać według norm ustalonych dla zwrotu kosztów przejazdu przy podróżach służbowych, z zaznaczeniem jednak, że diety nie należą się. Przez słowa bowiem „...koszty podróży... według norm ustalonych dla podróży służbowych" rozumie się koszty dojazdu do dworca, koszty biletu kolejowego, koszty przewozu koleją bagażu osobistego, koszty podróży kołowej i t. p. t. j. wyłącznie te koszty podróży, które są wymienione w art. 1 pkt. 1 lit. b i art. 5 ówcześnie obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie diet i kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 507 zmiana: Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 347/1922) względnie w § 2 pkt. 1, 2 i § 9 obecnie obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826).

Podsekretarz Stanu:
(—) *Grodyński*

Wiadomości nieurzędowe.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że wiadomości prasowe o rzekomych zmianach personalnych w Ministerstwie Skarbu w związku z obsadzeniem stanowiska wiceprezesa Banku Polskiego nie są zgodne z prawdą.

(Monitor Polski z dnia 26 czerwca 1930 r. Nr. 145).

KOMUNIKAT Nr. 54.

Zarząd Kasy Pogrzebowej Pracowników Skarbowych zawiadamia, iż Walne Zgromadzenie Członków Kasy Pogrzebowej w dniu 2 czerwca r. b. zmieniło Statut Kasy Pogrzebowej w ten sposób, że członek Kasy w wieku do 60 lat obowiązany jest poddać się ubezpieczeniu grupowemu w P. K. O. na lata i sumę, którą sam oznaczy w deklaracji ubezpieczeniowej, jak również opłacać we właściwych terminach, bez wezwania przypadające od niego składki.

Członek obowiązany jest ubezpieczyć się w P. K. O. w przeciągu dwóch tygodni od dnia ogłoszenia niniejszego komunikatu, w przeciwnym razie przestaje być członkiem Kasy. Członek zaś w wieku ponad 60 lat obowiązany jest płacić składkę w wysokości 1 zł 50 gr miesięcznie od każdego udziału zadeklarowanego przy przystąpieniu do Kasy.

Opłata powyższych składek trwać będzie nie dłużej jak w przeciągu 10 lat.

Płacenie składek obowiązuje od czerwca r. b. i należy wpłacać na konto czekowe Kasy w P. K. O. Nr. 3477 (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt siedem) co miesiąc bez wezwania.

W razie nieprzestrzegania przepisów Statutu, członek na zasadzie decyzji Zarządu, może być wykluczony z liczby członków Kasy.

Zapomoga pogrzebowa w wysokości 300 zł na każdy udział zmarłego członka będzie wypłacona w ciągu 24 godzin od chwili złożenia do Kasy wyciągu z aktów zejścia.